

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

เมืองหลวง จาการ์ตา

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในแนวเส้นศูนย์สูตร ระหว่างมหาสมุทรอินเดียทางทิศใต้กับมหาสมุทรแปซิฟิกทางทิศเหนือ ซึ่งทำให้อินโดนีเซียคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสองผ่านช่องแคบที่สำคัญ ได้แก่ มะละกา ซุนดา และลอมบ็อก

อาณาเขต พื้นที่ 1,904,569 ตร.กม. เป็นแผ่นดิน 1,811,569 ตร.กม. (ใหญ่ประมาณ 3.7 เท่าของไทย) เป็นพื้นที่ทะเล 93,000 ตร.กม. มีแนวเขตแดนทางบกยาว 2,830 กม. ติดกับมาเลเซีย (ด้านรัฐซาราวักและรัฐซาบาห์) ระยะทาง 1,782 กม. ทิมอร์เลสเต 226 กม. และปาปัวนิวกินี 820 กม. ชายฝั่งยาว 54,716 กม. ระยะทางจากตะวันออสุด-ตะวันตกสุด 6,401 กม.

ภูมิประเทศ เป็นประเทศหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก มี 17,480 เกาะ แต่มีผู้อยู่อาศัยประมาณ 6,000 เกาะ ประกอบด้วย 5 เกาะหลัก ได้แก่ กาลีมันตัน (539,460 ตร.กม.) สุมาตรา (473,606 ตร.กม.) ปาปัว (เป็นส่วนหนึ่ง

ของเกาะนิวกินีมีพื้นที่ 421,981 ตร.กม.) สุลาวีสี (189,216 ตร.กม.) และชวา (132,107 ตร.กม.) ที่เหลือเป็นหมู่เกาะขนาดเล็กประมาณ 30 หมู่เกาะ มีภูเขาไฟประมาณ 400 ลูก เป็นภูเขาไฟที่ยังมีพลัง 127 ลูก

ภูมิอากาศ ร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร ความชื้นระหว่าง 70-90% มี 2 ฤดู : ฤดูร้อนระหว่าง พ.ค.-ต.ค. และฤดูฝนระหว่าง พ.ย-เม.ย. อุณหภูมิชายฝั่งเฉลี่ย 28 องศาเซลเซียส ภาคพื้นดินภายในประเทศและภูเขาเฉลี่ย 26 องศาเซลเซียส และแถบภูเขาสูงเฉลี่ย 23 องศาเซลเซียส

ประชากร 270,625,568 คน มากเป็นอันดับที่ 4 ของโลก รองจากจีน อินเดีย และสหรัฐฯ คิดเป็น 3.51% ของประชากรโลก อัตราการเพิ่มขึ้น 1.07% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : อายุ 0-14 ปี 25.9% อายุ 15-64 ปี 67.9% อายุ 65 ปีขึ้นไป 6.2% อายุขัยเฉลี่ย 72.3 ปี ประชากร 56.4% อาศัยอยู่ในเขตเมือง อินโดนีเซียมีกลุ่มชาติพันธุ์ประมาณ 300 กลุ่ม เป็นชาวชวา 42.65% ชุนดา 15.41% มาเลย์ 3.45% มาดูรา 3.37% และชาติพันธุ์อื่น ๆ 35.12% ซึ่งรวมจีนด้วยประมาณ 2%

ศาสนา อิสลาม 87.2% คริสต์ 9.9% ฮินดู 1.7% พุทธ 0.7% ประชากรมุสลิมส่วนใหญ่เป็นมุสลิมสายกลาง เนื่องจากสังคมประกอบด้วยประชากรหลายศาสนา รัฐบาลอินโดนีเซียจึงกำหนดให้วันสำคัญของศาสนาอิสลาม คริสต์ ฮินดู พุทธ และตรุษจีนเป็นวันหยุดของชาติ

ภาษา ภาษาทางการ คือ ภาษาอินโดนีเซีย ส่วนภาษาต่างประเทศที่ใช้กันมากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ และอีกประมาณ 300 ภาษาที่เป็นภาษาท้องถิ่นหรือภาษาตามชาติพันธุ์ต่าง ๆ

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป 96% การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับประถมและมัธยมต้น) 9 ปี เป็นการศึกษาภาคบังคับไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยเริ่มตั้งแต่อายุ 6 ปี โรงเรียนสามารถใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจเบื้องต้นได้หากมีความจำเป็น รวมทั้งการศึกษาด้านศาสนาที่นักเรียนนับถือโดยผู้สอนที่นับถือศาสนาเดียวกัน

การก่อตั้งประเทศ ที่ตั้งของอินโดนีเซียเป็นเส้นทางแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การค้า และศาสนาที่สำคัญของภูมิภาค และเป็นที่ตั้งของหลายอาณาจักรทั้งฮินดู พุทธ และอิสลาม ก่อนตกเป็นเมืองขึ้นของโปรตุเกส สเปน เนเธอร์แลนด์ และสหราชอาณาจักรในยุคล่าอาณานิคม เนื่องจากอินโดนีเซียมีเครื่องเทศมากจึงถูกเรียกว่า “หมู่เกาะเครื่องเทศ” ญี่ปุ่นบุกยึดอินโดนีเซียในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อน อินโดนีเซียตกเป็นของเนเธอร์แลนด์อีกครั้ง การสถาปนาเป็นประเทศอินโดนีเซียเริ่มจากการต่อสู้แยกตัวเป็นเอกราชในนามสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของรัฐที่เป็นอิสระในการปกครองตนเองจำนวน 15 รัฐ โดยประกาศเอกราชเมื่อ 17 ส.ค.2488

วันชาติ 17 ส.ค.

การเมือง เป็นรัฐเดี่ยวในระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ (เป็นประเทศประชาธิปไตยใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก) แบ่งการปกครองเป็น 34 จังหวัด อุดมการณ์ทางการเมืองมีทั้งชาตินิยม และนิยมอิสลาม แต่อยู่บนหลักการปัจเจกศีลและหลักนิยมทางสังคม

ปรัชญาศีลเป็นอุดมการณ์และปรัชญาขั้นพื้นฐานของประเทศ 5 ประการ คือ 1) เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว 2) เป็นมนุษย์ที่ยุติธรรมและมีอารยธรรม 3) เอกภาพของอินโดนีเซีย 4) ประชาธิปไตยอันเกิดจากปัญญาและความรู้ของผู้แทนบนความเห็นเป็นเอกฉันท์ และ 5) ความเป็นธรรมทางสังคมเพื่อประชาชนทุกคนของอินโดนีเซีย

หลักนิยมทางสังคม คือ 1) มุขวาเราะเฮฮ์ : การปรึกษาหารือกัน 2) โกตองโรยอง : การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 3) มุฟากัต : การยอมรับและปฏิบัติตามการตัดสินใจของที่ประชุม และ 4) ปีนีกาตุงกัลอีกา : เอกภาพในความหลากหลาย

ฝ่ายบริหาร : มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้งโดยตรง (ครั้งแรกเมื่อปี 2547) วาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ไม่เกิน 2 วาระ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการกระจายอำนาจเพื่อให้จังหวัดต่าง ๆ สามารถบริหารตนเองได้ จึงมีการเลือกตั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารและสภานิติบัญญัติในท้องถิ่นตั้งแต่ระดับจังหวัดลงมาถึงระดับอำเภอหรือเทศบาล

การเลือกตั้งประธานาธิบดีอินโดนีเซีย ผู้ลงสมัครจะต้องถูกเสนอชื่อจากพรรคการเมืองหรือกลุ่มพรรคการเมืองที่เป็นพันธมิตรต้องมี ส.ส.รวมกันไม่น้อยกว่า 20% (112 คน) จากจำนวน ส.ส.ทั้งหมด 560 คน หรือได้คะแนนเสียง (popular vote) ไม่น้อยกว่า 25% ของจำนวนผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะเสนอชื่อผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีพร้อมกัน ในการเลือกตั้งทั้งคู่ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากหรือ 50% ขึ้นไปในครั้งแรก แต่หากไม่มีคู่ใดได้คะแนนเสียงตามที่กำหนดให้ลงคะแนนเสียงใหม่ในรอบที่ 2

การเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อ 17 เม.ย.2562 ประธานาธิบดีโจโก วิโดโด สังกัดพรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) ชนะนายปราโบโว ซูเบียนโต ผู้นำฝ่ายค้านด้วยคะแนนเสียง 55.5% ต่อ 45.5% ทำให้นายโจโก วิโดโด เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง และสาบานตนเข้ารับตำแหน่งสมัยเมื่อ 20 ต.ค.2562

ฝ่ายนิติบัญญัติ : รัฐสภาหรือสภาที่ปรึกษาประชาชน (Majelis Permusyawaratan Rakyat-MPR) ประกอบด้วย ส.ส. (Dewan Perwakilan Rakyat-DPR) 560 คน มาจากการเลือกตั้งทั่วไป และสมาชิกของสภาผู้แทนจังหวัด (Dewan Perwakilan Daerah-DPD) 132 คน (เลือกตั้งจังหวัดละ 4 คน) MPR มีอำนาจหน้าที่ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและรัฐธรรมนูญ รวมทั้งพิจารณาถอดถอนประธานาธิบดีและ/หรือรองประธานาธิบดี

ฝ่ายตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ : เป็นองค์กรอิสระมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดการพิจารณาตรวจสอบกฎหมายที่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจตาม

รัฐธรรมนูญ การยุบพรรคการเมือง ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับผลการเลือกตั้งทั่วไป และวินิจฉัยชี้ขาดความเห็นของ DPR ที่ยื่นเสนอขอถอดถอนประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี

พรรคการเมือง : อินโดนีเซียมีพรรคการเมืองจำนวนมาก ที่สำคัญ ได้แก่ พรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) พรรค Golkar พรรค Democratic Party (PD) และพรรค Gerindra และยังมีพรรคการเมืองที่มีฐานมาจากกลุ่มอิสลาม หรือมีแนวทางนิยมอิสลามหลายพรรค เช่น พรรค PAN พรรค PKB พรรค PKS พรรค PPP

การเลือกตั้ง ส.ส. เมื่อ 17 เม.ย.2562 มีพรรคการเมืองที่มีที่นั่งใน DPR 10 พรรค โดยพรรค PDI-P ของนางเมกาวตี ซูการ์โนบุตรี อดีตประธานาธิบดี (ระหว่างปี 2544-2547) มีมากที่สุด 128 ที่นั่ง รองลงมา คือ พรรค Golkar 85 ที่นั่ง พรรค Gerindra 78 ที่นั่ง พรรค Nasdem 59 ที่นั่ง พรรค National Awakening Party (PKB) 58 ที่นั่ง พรรค PD 54 ที่นั่ง พรรค Prosperous Justice Party (PKS) 50 ที่นั่ง พรรค National Mandate Party (PAN) 44 ที่นั่ง พรรค United Development Party (PPP) 19 ที่นั่ง

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจเสรีที่ใช้กลไกตลาด มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลไกขับเคลื่อนมาจากการบริโภคภายในประเทศ เนื่องจากมีประชากรจำนวนมาก ปัจจุบันเริ่มให้ความสำคัญกับการลงทุนจากต่างประเทศและการส่งออก

ช่วงปี 2551-2555 เศรษฐกิจอินโดนีเซียเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 6% (ยกเว้นปี 2552 ซึ่งขยายตัวเพียง 4.6% เนื่องจากได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก) ระหว่างปี 2556-2562 การขยายตัวทางเศรษฐกิจลดลงเหลืออยู่ที่ประมาณ 5% เนื่องจากการบริโภคภายในซึ่งเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของประเทศยังไม่ฟื้นตัว ประกอบกับสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น สินแร่และปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกหลักของอินโดนีเซียมีราคาตกต่ำ ปี 2563 อินโดนีเซียได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่ทำให้ภาคการส่งออก การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริโภคภายใน ที่เป็นที่มาของการเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัว ทำให้รัฐบาลอินโดนีเซียประเมินว่าเศรษฐกิจของประเทศปี 2563 จะหดตัวระหว่างร้อยละ 0.6 -1.7 ซึ่งเป็นการหดตัวครั้งแรกตั้งแต่ปี 2541

นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซียปี 2554-2568 (Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 หรือ MP3EI) มีหลักการสำคัญ คือ เร่งรัดและขยายการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซียให้มีขนาดใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกภายในปี 2568 และตั้งเป้าให้ประชากรมีรายได้ต่อหัวประมาณ 14,250-15,000 ดอลลาร์สหรัฐ GDP มีมูลค่า 4.0-4.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และอัตราเงินเฟ้อลดลงเหลือ 3% ภายในปี 2568

ในระยะต่อไป อินโดนีเซียมีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ เหล็ก อาหาร และเครื่องตี สิ่งทอ อุปกรณ์การขนส่ง พาณิชยนาวี นิกเกิล ทองแดง บอไซด์ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา สินค้าเกษตร ท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ ถ่านหิน น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ปศุสัตว์ ป่าไม้ โกโก้ ประมง และอาวุธยุทโธปกรณ์ และจะพัฒนาเขตเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ 6 เขตเศรษฐกิจ คือ 1) เขตเศรษฐกิจสุมาตรา

จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติ และเป็นแหล่งสำรองพลังงานของชาติ 2) เขตเศรษฐกิจชวาจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและการบริการของประเทศ 3) เขตเศรษฐกิจกาลิมันตันจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านเหมืองแร่ และเป็นแหล่งพลังงานของประเทศ 4) เขตเศรษฐกิจสุลาเวสีจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านการเกษตรของประเทศ 5) เขตเศรษฐกิจบาหลี-นูซาเต็งการาจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและผลิตอาหารของประเทศ และ 6) เขตเศรษฐกิจปาปัว-หมู่เกาะโมลุกกะจะพัฒนาเป็นศูนย์กลาง

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : รูเปีย (Rupiah-IDR)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 14,728 รูเปียต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ (ต.ค.2563)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 470 รูเปียต่อ 1 บาท (ต.ค.2563)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 1.119 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2562)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : ร้อยละ 5.02 (ปี 2562)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 4,136 ดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจาก 3,932 ดอลลาร์สหรัฐเมื่อปี 2561

แรงงาน : 136.6 ล้านคน (ปี 2562)

อัตราการว่างงาน : ร้อยละ 4.8

อัตราเงินเฟ้อ : ร้อยละ 1.6 (ต.ค.2563)

ผลผลิตทางการเกษตร : ยางพารา น้ำมันปาล์ม กาแฟ โกโก้ เครื่องเทศ

ผลผลิตอุตสาหกรรม : รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ปีโตรเคมี เครื่องจักร สิ่งทอ

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ขาดดุลประมาณ 2,900 ล้านดอลลาร์ (ไตรมาส 2/2563)

มูลค่าการส่งออก : 167,002 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2561)

สินค้าส่งออก : ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันปาล์ม แร่ธาตุ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : จีน ญี่ปุ่น สหรัฐฯ สิงคโปร์ อินเดีย

สินค้านำเข้า : น้ำมันสำเร็จรูป น้ำมันดิบ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และส่วนประกอบ อุปกรณ์สำหรับ

โทรศัพท์มือถือ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องจักร

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ไทย สหรัฐฯ

คู่ค้าสำคัญ : จีน สหรัฐฯ ญี่ปุ่น อินเดีย สิงคโปร์

ทรัพยากรธรรมชาติ : ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน ทอง ทองแดง สังกะสี นิกเกิล ป่าไม้

การทหาร กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย (Tentara Nasional Indonesia-TNI) ถูกจัดอันดับให้เป็นกองทัพที่มีแสนยานุภาพอันดับหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดย Global firepower เป้าหมายทาง

การทหารอินโดนีเซียต้องการปรับปรุงกองทัพให้ทันสมัย และคงกำลังพลเท่าที่จำเป็น (Minimum Essential Force - MEF) ภายในปี 2567 โดยงบประมาณการป้องกันประเทศปี 2564 อยู่ที่ 9,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อินโดนีเซียมีเป้าหมายจะเป็นประเทศผู้ผลิตอาวุธภายในปี 2565 และควบคุมการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศไว้ที่ 49% ขณะเดียวกันกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซียก็มีนโยบายเน้นการจัดหายุทโธปกรณ์โดยไม่พึ่งพาประเทศใดประเทศหนึ่งโดยนำเข้าระบบอาวุธที่ทันสมัย ได้แก่ เรือดำน้ำ เครื่องบินลำเลียง เครื่องบินลาดตระเวน เครื่องบินขับไล่ ขีปนาวุธต่อต้านเรือรบ และระบบเรดาร์ตรวจชายฝั่ง และกระจายสัดส่วนการซื้ออาวุธจากหลากหลายประเทศ เช่น สหรัฐฯ รัสเซีย ฝรั่งเศส เยอรมนี และจีน เพื่อนำมาศึกษาและพัฒนาาระบบอาวุธของตนเอง รัฐวิสาหกิจที่ผลิตอาวุธและอุตสาหกรรมทางทหาร ได้แก่ PT Pindad, PT Dirgantara Indonesia, PT Dahana, PT LEN Industri, PT PAL Indonesia, PT Inti และ PT Krakatua Steel

ยุทโธปกรณ์สำคัญ รถถัง 453 คัน รถรบทหารราบ 64 คัน ยานลำเลียงหุ้มเกราะ 834 คัน ปืนใหญ่อัตตาจร 74 กระบอก ปืนใหญ่ลากจูง 356 กระบอก ปืน ค. 875 กระบอก ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง 135 กระบอก ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน 415 กระบอก ขีปนาวุธพื้นสู่อากาศ 93 ชุดยิง เรือดำน้ำชั้น Cakra 2 ลำ ชั้น Nagapasa 2 ลำ เรือฟริเกต 11 ลำ เรือคอร์เวต 20 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง 116 ลำ เรือยกพลขึ้นบก 30 ลำ เครื่องบินขับไล่ 41 เครื่อง เครื่องบินโจมตี 65 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง 62 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวน 4 เครื่อง เครื่องบินฝึก 104 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ 192 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี 14 เครื่อง

กำลังพลรวม 782,570 นาย แบ่งเป็น ทบ. 300,400 นาย ทร. 65,000 นาย ทอ. 30,100 นาย และ ตร. 387,470 นาย

ปัญหาด้านความมั่นคง

สถานการณ์ความมั่นคงที่อินโดนีเซียห่วงกังวล คือ การก่อการร้ายของกลุ่มสวามิภักดิ์กลุ่ม Islamic State (IS) ซึ่งเริ่มเคลื่อนไหวในอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 2557 เช่น กลุ่ม Jamaah Ansharut Daulat (JAD) ที่ใช้การลงมือคนเดียวและแบบกลุ่มสมาชิกครอบครัวซึ่งตรวจพบได้ยากก่อเหตุ การก่อเหตุสำคัญ คือ ระเบิดฆ่าตัวตายในโบสถ์คริสต์สามแห่งในเมืองสุราบายาเมื่อ พ.ศ.2561 นอกจากนี้ กลุ่ม Jemaah Islamiah (JI) ซึ่งอยู่เบื้องหลังเหตุระเบิดบนเกาะบาหลีเมื่อปี 2545 ก็มีเคลื่อนไหวมากขึ้นในห้วงที่ผ่านมา หลังจากถูกทางการปราบปรามอย่างหนัก จนกลุ่มไม่มีศักยภาพในการเคลื่อนไหวเมื่อปี 2550 โดยปรากฏว่า JI กำลังสร้างความแข็งแกร่งทางการเงิน ควบคู่ไปกับการจัดหาอาวุธ รวบรวมและฝึกสมาชิกใหม่ ซึ่งอาจทำให้อินโดนีเซียเผชิญภัยคุกคามจากการก่อการร้ายมากขึ้น

ปัญหาการแบ่งแยกดินแดน ปัญหาการแบ่งแยกดินแดนที่สำคัญของอินโดนีเซียคงเหลือแต่ความเคลื่อนไหวแบ่งแยก จ.ปาปัว และ จ.ปาปัวตะวันตก นำโดยขบวนการปาปัวเสรี (Organisasi Papua Merdeka-OPM) โดยยกประเด็นชาวปาปัวมีเชื้อชาติต่างจากชาวอินโดนีเซียบนเกาะอื่น และนับถือศาสนา

คริสต์ทำให้ต้องการเป็นเอกราชจากอินโดนีเซีย กลุ่ม OPM เน้นการโจมตีที่มุ่งเป้าไปยังเจ้าหน้าที่รัฐ แต่ความเสียหายยังอยู่ในระดับต่ำเนื่องจากไม่มีอาวุธที่ทันสมัย ปัจจุบันกลุ่ม OPM พยายามใช้การยุยงให้การประท้วงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากภายนอก อาทิ องค์การสหประชาชาติ ประเทศตะวันตกและประเทศหมู่เกาะแปซิฟิกที่มีเชื้อชาติเดียวกันโดยใช้ประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลอินโดนีเซีย

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ อินโดนีเซียเป็นสมาชิกองค์การระหว่างประเทศที่สำคัญหลายองค์กรและพยายามแสดงบทบาทอย่างแข็งขันโดยเฉพาะใน UN, ASEAN, G-20 (เป็นเพียงประเทศเดียวในอาเซียนที่เป็นสมาชิก) APEC, ASEM, D-8, OIC, NAM (เป็นหนึ่งในประเทศที่ริเริ่มก่อตั้ง) และ NAASP (ก่อตั้งเมื่อปี 2548 ที่กรุงจาการ์ตา) ทั้งนี้ อินโดนีเซียได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกไม่ถาวรของ UNSC วาระปี 2562-2563

การขนส่งและโทรคมนาคม เครื่องบินระยะทาง 950,974 กม. ทางรถไฟยาว 6,155 กม. ท่าอากาศยาน 673 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ ซูการ์โน-ฮัตตา จ.บันเต็น จูอันดา จ.ชวาตะวันออก และงูราห์ไร หรือเดนปาซาร์ จ.บาหลิ ท่าเรือ 154 แห่ง เป็นท่าเรือน้ำลึก 137 แห่ง โทรศัพท์พื้นฐานจำนวน 9.4 ล้านเลขหมาย มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ 167.3 ล้านคน เครื่องข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีใช้ ได้แก่ GSM 900/1800, CDMA 2000, 3G CDMA, 3G/WCDMA, 3G 9300, และ 4G LTE WiMAX รหัสอินเทอร์เน็ต .id มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 175.4 ล้านคน (ปี 2563) 44.16% ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้ผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ อินโดนีเซียมีผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์มากถึง 160 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก โซเชียลมีเดียที่นิยมใช้ ได้แก่ Youtube Facebook WhatsApp Instagram และ Twitter

การเดินทาง มีเที่ยวบินของสายการบินการ์ตา ซึ่งเป็นสายการบินแห่งชาติของอินโดนีเซีย มายังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิทุกวันโดยใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 30 นาที และมีเที่ยวบินของสายการบินไทยไปกรุงจาการ์ตาและเมืองเดนปาซาร์ (เกาะบาหลิ) ทุกวันใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 35 นาที และ 4 ชม. 25 นาทีตามลำดับ เวลาของกรุงจาการ์ตาตรงกับเวลารุงเทพฯ แต่เวลาของ จ.บาหลิและ จ.ปาปัว เร็วกว่ากรุงเทพฯ 1 และ 2 ชม. ตามลำดับ นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าอินโดนีเซียโดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง เว็บไซต์การท่องเที่ยวของอินโดนีเซีย www.indonesia.travel/en

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม :

1) ผลกระทบการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 อินโดนีเซียมีผู้ติดเชื้อและเสียชีวิตมากที่สุดในอาเซียน (ข้อมูล ณ พ.ย.2563) ซึ่งส่งผลกระทบต่อชนชั้นล่างที่เป็นผู้ใช้แรงงาน ทำให้ชาวอินโดนีเซียตกงานกว่า 2 ล้านคน และมีประชาชนกลับเข้าสู่เส้นความยากจนประมาณ 4.9 ล้านคน และทำให้เศรษฐกิจอินโดนีเซียในไตรมาสที่ 3/2563 เข้าสู่ภาวะถดถอยทางเทคนิคเป็นครั้งแรกในรอบ 20 ปี อย่างไรก็ตาม การแพร่ระบาดเริ่มมีแนวโน้มลดลง หลังจากอินโดนีเซียบังคับใช้มาตรการคุมเข้มทางสังคมขนาดใหญ่ (PSBB) อย่างเข้มงวด

2) รัฐบาลของประธานาธิบดีโจโก วิโดโด ยังคงมีเสถียรภาพเนื่องจากความเสี่ยงข้างมากของรัฐบาล แต่การที่รัฐบาลประกาศใช้กฎหมายการจ้างงานฉบับใหม่ (Omnibus law) เพื่อแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนของต่างชาติ ทำให้เกิดความวุ่นวายจากการชุมนุมประท้วง เนื่องจากสภาพแรงงานหลายองค์กรไม่พอใจที่ฝ่ายลูกจ้างแรงงานจะเสียผลประโยชน์จากร่างกฎหมายดังกล่าว มีการนัดชุมนุมและหยุดงานทั่วประเทศตั้งแต่ 6 ต.ค.2563 และผู้ชุมนุมจะชุมนุมต่อไปจนกว่ารัฐบาลจะยกเลิกกฎหมายดังกล่าว ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยในประเทศในระยะต่อไป

3) การจัดระเบียบความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ และจีน เนื่องจากอินโดนีเซียยังคงต้องพึ่งพาเงินที่เป็นแหล่งที่มาของเงินลงทุน และการส่งออก เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และการจัดหาวัดขึ้นป้องกันโรค COVID-19 ที่อินโดนีเซียอาจต้องใช้ถึงประมาณ 290 ล้านโดส แต่ก็ไม่ไว้วางใจเงินที่มีท่าที่เชิงรุกในทะเลจีนใต้ซึ่งกระทบกับสิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรอบหมู่เกาะนาตุนา ทำให้อินโดนีเซียต้องกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ เพื่อถ่วงดุลจีนและรักษาความมั่นคงทางทะเล นอกจากนี้อินโดนีเซียยังพยายามแสวงหาความร่วมมือที่หลากหลายกับประเทศอื่น อาทิ เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย รัสเซีย ญี่ปุ่น ตุรกี และชาติในแอฟริกาเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และความมั่นคง เพื่อกระจายความเสี่ยงในการพึ่งพาประเทศใดประเทศหนึ่งมากเกินไป

ความสัมพันธ์ไทย-อินโดนีเซีย

ไทยและอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์ที่ดีมานาน ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตมีขึ้นเมื่อ 7 มี.ค.2493 โดยมีความร่วมมือที่ดีต่อกันทุกด้าน อินโดนีเซียแสดงท่าทีต้องการช่วยไทยแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ขณะที่ไทยต้องการเรียนรู้ประสบการณ์การจัดการปัญหาขบวนการแบ่งแยกดินแดน และความร่วมมือต่อต้านการก่อการร้ายจากอินโดนีเซีย ตลอดจนต้องการให้อินโดนีเซียช่วยสร้างความเข้าใจกับโลกมุสลิมเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้อินโดนีเซียในฐานะประธานอาเซียนเมื่อปี 2554 ยังมีบทบาทช่วยแก้ไขปัญหาพิพาทเขตแดนไทย-กัมพูชา บริเวณปราสาทพระวิหาร

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจไทย-อินโดนีเซียได้รับการส่งเสริมภายใต้กรอบของอาเซียนและภายใต้กรอบ IMT-GT มีการทำความตกลง ความร่วมมือ สนธิสัญญา และ MoU ด้านต่าง ๆ มากกว่า 14 ฉบับ ทั้งนี้ ถึง ส.ค.2563 อินโดนีเซียเป็นคู่ค้าที่ใหญ่เป็นอันดับ 4 ของไทยในอาเซียน และเป็นอันดับ 7 ของไทยในตลาดโลก ตั้งแต่ปี 2549 อินโดนีเซียเสียเปรียบดุลการค้าไทยมาโดยตลอด ในปี 2562 ไทยมีมูลค่าการค้ากับอินโดนีเซีย 508,836 ล้านบาท ไทยได้เปรียบดุลการค้าอินโดนีเซีย 55,108 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าที่ไทยส่งออกไปอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ 2) น้ำตาลทราย 3) เม็ดพลาสติก 4) เคมีภัณฑ์ และ 5) เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล และสินค้าที่ไทยนำเข้าจากอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) ถ่านหิน 2) น้ำมันดิบ 3) เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ 4) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ และ 5) เคมีภัณฑ์

ด้านการลงทุน ไตรมาสที่ 3/2563 ไทยลงทุนในอินโดนีเซียเป็นอันดับ 12 และอันดับที่ 3 ในประเทศสมาชิกอาเซียน (รองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย) โดยมีโครงการลงทุน 118 โครงการ มูลค่าการลงทุน 50.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่ในปี 2562 อินโดนีเซียลงทุนในไทย 290.80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มากเป็นอันดับที่ 3 ในประเทศสมาชิกอาเซียน (รองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย)

ข้อตกลงที่สำคัญ : สนธิสัญญาทางไมตรี (3 มี.ค.2497) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตไหล่ทวีปในตอนเหนือของช่องแคบมะละกาและในทะเลอันดามัน (17 ธ.ค.2514) สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน (9 มิ.ย.2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการศาล (8 มี.ค.2521) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (25 มี.ค.2524) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านป่าไม้ (27 พ.ค.2527) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านถ่านหิน (12 ม.ค.2533) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ การวิจัย และเทคโนโลยี (20 พ.ค.2533) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือ

ทางเศรษฐกิจและวิชาการ และมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วม (18 ม.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน (17 ก.พ.2541) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (23 พ.ค.2546) ความตกลงด้านวัฒนธรรม (17 ม.ค.2545) บันทึกความเข้าใจเพื่อการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-อินโดนีเซีย (27 พ.ค.2546) ความตกลงว่าด้วยการบริการทางอากาศ (8 มี.ค.2510 และปรับปรุงแก้ไขปี 2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการลงทุน (21 ก.ค.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (16 ธ.ค.2548) ความตกลงทางการค้า (Trade Agreement) (16 พ.ย.2554) ข้อตกลงว่าด้วยการแก้ไขบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการซื้อขายข้าวระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลอินโดนีเซีย (16 พ.ย.2554) ข้อตกลงการจัดทำบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านประมง (ต.ค.2556)

ไทยและอินโดนีเซียได้จัดการประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคี (Joint Commission-JC) ไทย-อินโดนีเซีย ครั้งที่ 9 ณ เมืองย็อกยAKARTA อินโดนีเซีย ระหว่าง 5-7 ก.ค.2561 เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ทวิภาคีรอบด้าน ได้แก่ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านกฎหมายและกงสุล ด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางการทูต และความร่วมมือระดับภูมิภาคและพหุภาคี

ไทยและอินโดนีเซียยังมีความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรมที่ใกล้ชิด มีการจัดทำความตกลงด้านสังคมและวัฒนธรรม และมีการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือทางวัฒนธรรมระหว่างกันอย่างเป็นทางการและสม่ำเสมอ อาทิ การอัญเชิญผ้าพระกฐินพระราชทานไปทอดถวายยังวัดไทยในอินโดนีเซีย และการสถาปนาความสัมพันธ์บ้านพี่เมืองน้องระหว่างกัน

นายโจโก วิโดโด
(Joko Widodo)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีอินโดนีเซีย (เข้ารับตำแหน่งเมื่อ 20 ต.ค.2557)
เกิด	21 มิ.ย.2504 (อายุ 60 ปี/ปี 2564) ที่สุราการ์ตา จังหวัดชวากลาง
สถานภาพทางครอบครัว	สมรสกับนางอิเรเยนา วิโดโด มีบุตร 3 คน
ศาสนา	อิสลาม
การศึกษา	- ประถมศึกษาที่ Sekolah Dasar Negeri เขต Sumber Surakarta เมืองสุราการ์ตา - มัธยมศึกษาตอนต้นที่ Sekolah Menengah Pertama Negeri-SMPN) และตอนปลายที่ Sekolah Menengah Atas Negeri-SMAN) เมืองสุราการ์ตา - ปริญญาตรีสาขานวนศาสตร์ มหาวิทยาลัย Gadjah Mada เมืองยอกยาร์การ์ตา
ประวัติการทำงาน	
ปี 2528-2531	- พนักงานบริษัททำไม้ ใน จ.อาเจฮ์
2531-2548	- ธุรกิจส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ของตนเองในเมืองสุราการ์ตา

ตำแหน่งทางการเมือง

ปี 2548-2555

- นายกเทศมนตรีเมืองสุราษฎร์ธานี

ปี 2555-2557

- ผู้ว่าการกรุงจาการ์ตา

20 ต.ค.2557

- ประธานาธิบดีสมัยแรก (คนที่ 7 ของอินโดนีเซีย)

20 ต.ค.2562

- ประธานาธิบดีสมัยที่สอง

คณะรัฐมนตรีอินโดนีเซีย

ประธานาธิบดี	Joko Widodo
รองประธานาธิบดี	Ma'ruf Amin
รมว.ประสานงานด้านเศรษฐกิจ	Airlangga Hartarto
รมว.ประสานงานด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และวัฒนธรรม	Muhadjir Effendy
รมว.ประสานงานด้านกิจการทางทะเลและการลงทุน	Luhut Binsar Panjaitan
รมว.ประสานงานด้านการเมืองกฎหมายและความมั่นคง	Mohammad Mahfud
เลขาธิการแห่งรัฐ	Pratikno
รมว.กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและระบบราชการ	Tjahjo Kumolo
รมว.กระทรวงเกษตร	Syahrul Yasin Limpo
รมว.กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร	Johny G. Plate
รมว.กระทรวงสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	Teten Masduki
รมว.กระทรวงกลาโหม	Prabowo Subianto
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและวัฒนธรรม	Nadiem Makarim
รมว.กระทรวงพลังงานและทรัพยากรแร่ธาตุ	Arifin Tasrif
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้	Siti Nurbaya
รมว.กระทรวงการคลัง	Sri Mulyani Indrawati
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Retno Marsudi
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Terawan Agus Putranto
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Tito Karnavian
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม	Agus Gumiwang Kartasasmita
รมว.กระทรวงการวางแผนที่ดิน	Sofyan Djalil
รมว.กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน	Yasonna Hamonangan Laoly
รมว.กระทรวงแรงงาน	Ida Fauziah
รมว.กระทรวงกิจการทะเลและประมง	Edhy Prabowo
รมว.กระทรวงการวางแผนพัฒนาชาติ	Suharso Monoarfa
รมว.กระทรวงโยธาธิการและการเคหะ	Basuki Hadimuljono
รมว.กระทรวงกิจการศาสนา	Fachrul Razi
รมว.กระทรวงการวิจัยและเทคโนโลยีและการศึกษาขั้นสูง	Bambang Brodjonegoro
รมว.กระทรวงการเร่งรัดพัฒนาพื้นที่ล้าหลังและการย้ายถิ่นฐาน	Abdul Halim Iskandar
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Juliari Batubara
รมว.กระทรวงกิจการเยาวชนและการกีฬา	Zainudin Amali
รมว.กระทรวงรัฐวิสาหกิจ	Erick Thohir
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์	Wishnutama Kusubandio

รณว.กระทรวงพาณิชย์

รณว.กระทรวงคมนาคม

รณว.กระทรวงส่งเสริมสตรีและคุ้มครองเด็ก

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

Agus Suparmanto

Budi Karya Sumadi

I Gusti Ayu Bintang Darmawati

Pramono Anung

(ต.ค.2563)